

KUBÁT GÁBOR VERSEI

AZ ELJÖVENDŐ

Egyre melegebb lesz itt,
Valami vonz, valaki húz.
Megnyílik sikollyal a világoceán.

MAMA ŰRBEN

Mikor először hallottam mesét,
Százszor a szádból szólt,

S a nyelv, melyet is oly végtelen egyszerűn s bizalommal
adtál,

Szájamba palántálva,

S a darát, melyet mindmáig szeretve szeretek,
Nagy mama, te édes.

Ki ringattál s oly pontosan ismerted Achilles-inaim.
Mindmáig kis inasod vagyok,

Ki bennem, dajkám, mindvégig mellettem, és békésen
adtál, s halálodban is békés maradtál.

S emlékszem, oly keserédes Amarcorddal, többször
mondta: ott fogsz majd sírni, ahol senki sem lát.

Hát most ott, a túli világon, az űr fenekéről kérlek:
bocsáss meg,
Hogy megrugdostalak, s most sírva rílok, hogy nem vagy
már itt, mikor senki sem lát.

És fáj, ha hazudok, mert nagyon fáj, te oly jó voltál,

De a remény, ez az átázott, ősi hős cipő
Meleg fonott kalács, hamuban sült pogácsa és kis cipő
Tán olyan, mint a Tied,
Kiben, Nagy Isten, a nagypapát, a háborúba ájult
kommunizmus-mumus mélyéről is

Évtizedekig visszavártad,
S menedéked Jézus lett.

S a Zene, e zene mindig olyan, mint amit te félsüketen
is oly örömtelven hallgattál.

És csak zenél, már sok éve zenél bennem

A Meséd, e legszebb szimfónia,

S föl-fölböfög,

Mint az estéli, langyos bögre
Nyugodt erő, a mily keserédes

Tej.

S most, hát most súgj, hogy elmúlt még egy hét: s Én
immár mitévő,
Vajon mitévő legyek, hogy alig viszonzhatom, amit Te
adtál nekem.

Szinte gyűlölhetem, már csak gyűlölhetem
Önmagam, mea culpa. Nagy Isten,

Vonatozz még velem.

Érzem: fogod, vezeted kezem.

Áldod, s csókolod minden nőben nevem.

S most nézz! Mily nagyra, Fehérlófia, tejedem nőttem én!
S most tudd, hisz csak Te tudhatod, mily jó gyerek
vagyok!

És a meséd, meséid mind valóra váltak
Mert válhatnak, válnak, mert vannak,

Válnak.

S ma, ma már tudom, mily nagy kincs is testörnek lenni,
mily nagy kincs

A Remény.

A Hit,

S mindig legelőbb:

A Szeretet:

Megváltás.

RAGÉDIA

Eső elmosza,
Föld beissza,
Nap felszárítja vérét,
Hisz ilyen volt: bornemissza

ÚJ REMÉNYDAL AZ AIONVÉGEN

Mikor megismertelek,
Szívedben tavasz volt talán,
Enyémben tüzes régi vágy
Borongós téli éjszakán

Ahogy megvillant szemed,
És azt súgta: szeretsz
Ennyi elég volt, hogy tudjam:
Mától tiéd mindenem

Elég volt, hogy lássam, mi nem látható,
S halljam azt a régi, régi, régi altatót

És ez így jó,
Míg énekelsz
Míg búgod, hogy a lényem
Csupa selymes, könnyed értelem,
Míg érzed, hogy a lábad megremeg, ha engem látsz,
S míg szórod elém pénzed, vagány, vérző violám,

Mert te még vársz,
Óh, meddig vársz?

Kiáltottad nyitva hagyva szíved ajtaját
Azon belopóztam én, és máig ott lakom,
Ezen nem segíthet semmi, csak egy jó lakodalom

És ez így jó,
Ameddig vársz,
Mert ha nem várnál meg
Talán soha meg se kaphatnál

Míg nem ismertelek
Benned ült a fájdalom
Szívedben szerelem hege
Harmatos nyári hajnalon

Huncut szemed villant,
Gyorsan felismertelek,
Az én emberem vagy,
Mert én kellek neked,

Nem csillogás,
Éreztem neked régóta már nem kell
semmi más

Te mindent láttál már,
s nem kár, hogy beteltél vele,
Mint húsvétkor kaláccsal
szegény ember gyermeke . . .

Óh, meddig vársz?
Vajon várnál-e, ha tudnád,
Elhervadok, ha bezársz,
Vajon tudnál-e bezárni, ha
tudnád, meddig vártam én,
Vajon tudnál-e még tenni,
ha tudnád, mit tettem én?
Vajon tudnál-e még lenni,
ha tudnád, mivé lettem én?
Vajon tudnál-e még sírni,
Zörgő éjek fenekén?

Vajon tudnánk-e szavalni,
Hisz meg kell hallani,
hisz meg kell hallni,
hisz meg kell halni